

Το τέλος αυτό το έδωσε η Αργυρώ

Τα παιδιά κρατούσαν στα χέρια τους τη φωτογραφία που είχαν τραβήξει στην αίθουσα. Καθώς την εξέταζαν προσεκτικά είδαν κάτι περίεργο. Ήταν ένα φάντασμα, ψηλά στο ταβάνι.

Αμέσως το είπαν στην κ. Μαργαρίτα και τον κ. Ανδρόνικο. Τότε όλοι μαζί αποφάσισαν να φτιάξουν την αίθουσα και από εκείνη τη στιγμή να γίνεται μάθημα εκεί κανονικά. Και αυτό, γιατί όλοι γνωρίζουμε ότι τα φαντάσματα προτιμούν τα σκοτεινά μέρη και όχι τις αίθουσες γεμάτες φως και παιδιά. Με αυτό τον τρόπο μπορεί να έφευγαν.

Έπρεπε όμως να το επιβεβαιώσουν. Σκέφτηκαν λοιπόν, ένα βράδυ να πάνε στην αίθουσα και πραγματικά αυτό έκαναν. Τα παιδιά μαζί με τη δασκάλα τους και το διευθυντή μπήκαν και τράβηξαν μια φωτογραφία.

Τι απογοήτευση και τι τρόμος!!! Η φωτογραφία δεν έδειχνε φάντασμα, αλλά κάτι χειρότερο. Παράξενα γράμματα γραμμένα στον τοίχο έστειλαν ένα μήνυμα σε όλους. Τα παιδιά πήραν ένα καθρεφτάκι για να τα αποκρυπτογραφήσουν και τότε κατάλαβαν τι έγραφε.

Διαβάστε κι εσείς:

**ΔΕ ΘΑ ΦΥΓΩ ΠΟΤΕ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ.
ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΩ ΚΑΙ ΖΩ ΕΔΩ ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΩ**

Κατά τη γνώμη μου το τέλος του βιβλίου είναι συνηθισμένο. Θα προτιμούσα το τέλος του να είναι κάπως έτσι:

Η Άννα θα έδειχνε τη φωτογραφία στον Πάνο. Αυτή απεικόνιζε ένα χλωμό, με κατάμαυρα μαλλιά και σκισμένα ρούχα, αγόρι. Τότε και οι δύο γεμάτοι έκπληξη και φόβο θα έδιναν τη φωτογραφία στην κυρία Μαργαρίτα. Η δασκάλα τους μαζί με τον κύριο Ανδρόνικο θα πήγαιναν με δισταγμό να δουν τι βρίσκεται σε εκείνη την αίθουσα.

Όμως μια έκπληξη θα τους περίμενε. Στην αίθουσα δεν υπήρχε κανείς. Το περίεργο παιδί είχε φύγει από το σπασμένο παράθυρο.

Άραγε είχε χαθεί για πάντα;

Εύα Αποστολοπούλου

Ο Χάρης έδωσε το δικό του εντυπωσιακό τέλος.

Ο Πάνος έκανε κάποια διστακτικά βήματα και μπήκε στην αίθουσα. Εκτός το **τακ τακ**, ακούγονταν και δυνατές κραυγές θυμού, αλλά ζητούσαν και βοήθεια ταυτόχρονα.

Τότε τα δυο παιδιά αντίκρισαν ένα βιβλίο. Δεν ήταν ένα παλιό βιβλίο. Άστραφτε και οι σελίδες του γύριζαν μόνες τους, χωρίς κανείς να τις γυρνάει.

Η Άννα μετά από λίγη ώρα αναμονής κατάλαβε τι γινόταν. Το πνεύμα του αδικημένου μαθητή είχε κλειστεί σε ένα αντικείμενο. Ποιο ήταν αυτό; Μα φυσικά ήταν το μαγικό βιβλίο. Η ετικέτα του δεν έγραφε όνομα, αλλά είχε κάτι υγρό πάνω της. Το κορίτσι γεμάτο περιέργεια το πήρε στα χέρια της και άρχισε να το ξεφυλλίζει. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτε.

Σε μια στιγμή το μάτι της έπεσε πάνω σε ένα σπασμένο μπουκαλάκι. Απέξω έγραφε: **«ΑΟΡΑΤΟ ΜΕΛΑΝΙ»**. Τότε το κορίτσι χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα μολύβι, το βούτηξε στο μελάνι και το έτριψε στην ετικέτα.

Η συνέχεια τους άφησε όλους άφωνους. Η ετικέτα έγραφε:

**Τετράδιο του μαθητή:
Ντέιβιντ Τζόουνς**

Η Άννα φώναξε με δύναμη τρεις φορές :**« Πνεύμα του μαθητή Ντέιβιντ Τζόουνς, ελευθερώσου!!!»** Τότε έγινε ένα θαύμα. Ο μαθητής που είχε φυλακιστεί εκεί πέρα για χρόνια ελευθερώθηκε. Περίμενε τόσο καιρό κάποιο παιδί να τον απαλλάξει από την κατάρα. Τώρα ήταν ένας ενήλικας και θα ζούσε κανονικά όπως όλοι οι άνθρωποι στην ηλικία του.

Αφού λύθηκε λοιπόν η κατάρα, η αίθουσα έπαψε να είναι στοιχειωμένη και από την επόμενη μέρα η καθημερινότητα στο σχολείο συνεχίστηκε κανονικά.

Χάρης Γαλάνης

Το δικό της τέλος έδωσε η Αντωνία Ράπτη

Μόλις ο Πάνος άνοιξε την πόρτα της τάξης, η Άννα άρχισε να γελάει. Τότε το αγόρι άνοιξε τα φώτα και τι να δει!!! Μέσα στη στοιχειωμένη αίθουσα ήταν όλη η ομάδα των ΣΜΥΦ.

Αυτό όλο ήταν ένα κατασκευασμένο μυστήριο για να διαπιστώσουν οι ΣΜΥΦ, αν ο Πάνος ήταν ικανός να το λύσει. Αν τα κατάφερνε, θα τον έπαιρναν στην ομάδα τους. Θα γινόταν μόνιμο μέλος των ΣΜΥΦ.

Το μυστικό των ΣΜΥΦ αποκαλύφθηκε. Το ανατριχιαστικό «ΤΑΚ ΤΑΚ» ήταν ένας ήχος που τον δημιουργούσαν οι ίδιοι και η λάμψη δεν ήταν παρά το φως του ήλιου που έπεφτε πάνω στα τζάμια. Και η αίθουσα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια αποθήκη με σπασμένα θρανία και χαλασμένες καρέκλες.

Έτσι ο Πάνος κατάφερε με το θάρρος του να γίνει μέλος του Συλλόγου Μελέτης Υπερφυσικών Φαινομένων.

Αντωνία Ράπτη

Το παρακάτω τέλος έδωσε η Αναστασία

Ο Πάνος και η Άννα πήραν τα κλειδιά από το Διευθυντή και ξεκλείδωσαν την πόρτα, μα το χερούλι έπεσε κάνοντας έναν τρομακτικό θόρυβο. Ο αέρας έσπρωξε την πόρτα της αίθουσας και την άνοιξε. Ο ίδιος αέρας την έκλεισε με τον ίδιο τρόπο. Τότε η Άννα έβγαλε ένα φακό από την τσέπη της και άρχισε την εξερεύνηση.

Ο τόπος ήταν γεμάτος με μισοσπασμένα θρανία και καρέκλες. Ήταν όλα στημένα, έτσι σαν να σχημάτιζαν ένα άγαλμα. Ο Πάνος κατά λάθος στηρίχτηκε σε ένα από αυτά και ένα ένα άρχισαν να πέφτουν.

Εκείνη την ώρα ο κύριος Ανδρόνικος άνοιξε την πόρτα και απαιτούσε από τα παιδιά να του πουν όλη την αλήθεια. Γρήγορα τα κατέβασε στο γραφείο του και αυτά αναγκάστηκαν να του φανερώσουν το μυστικό τους.

Ψύχραιμος ο κύριος Ανδρόνικος τους εξήγησε ότι τις ώρες των μαθημάτων έκαναν δουλειά στη διπλανή αίθουσα οι εργάτες και από εκεί προέρχονταν οι παράξενοι ήχοι. Η λάμψη προερχόταν από την ανάκλαση του φωτός πάνω στη λεία επιφάνεια των τζαμιών στην οποία έπεφτε ο ήλιος.

Όλα ήταν τόσο απλά. Τα παιδιά δεν είχαν παρά να τον ρωτήσουν.

Αναστασία Σχοινά

Το τέλος αυτό το έδωσε ο Γιάννης

Η Άννα και ο Πάνος μπήκαν μέσα στην αίθουσα. Ο καθένας κρατούσε από ένα φακό και άρχισαν να ψαχουλεύουν. Μετακίνησαν θρανία και συρτάρια και τελικά ο Πάνος παρατήρησε κάτι περίεργο στο πάτωμα. Μερικά πλακάκια σηκώνονταν και κάτω από αυτά υπήρχε μια μυστική σκάλα.

Τα παιδιά κατέβηκαν από αυτήν σε ένα υπόγειο. Στο βάθος μπορούσες να διακρίνεις κάποιες παλιές φυλακές. Έφτασαν ως εκεί και μπήκαν μέσα. Εκεί αντίκρισαν ένα παλιό σεντούκι. Ήταν φτιαγμένο από ξύλο και στις άκρες του υπήρχαν σχέδια από μέταλλο.

Τότε άνοιξαν το σεντούκι και από μέσα ξεπετάχτηκαν ουρλιάζοντας δεκαέξι φαντάσματα που στοίχειωναν όλο το σχολείο και παγίδευαν μέσα του τους πάντες.

Ξαφνικά ο Πάνος και η Άννα άκουσαν ένα βήξιμο. Γύρισαν και τι να δουν... ένα γέρο βρόμικο που τους αποκάλυψε μια τρομερή αλήθεια.

Τους είπε ότι μόλις ελευθέρωσαν δεκαέξι πνεύματα, των δεκαέξι αδικημένων μαθητών που, πριν αφήσουν την τελευταία τους πνοή, καταράστηκαν το σχολείο να στοιχειωθεί και όσοι παγιδευτούν σ' αυτό να έχουν το ίδιο με εκείνους τέλος.

Όμως τους έδωσε και μια ελπίδα. Για να λυθεί για πάντα η κατάρα έπρεπε τουλάχιστον ένας από τους δύο να πατήσει στο προαύλιο, έξω από το σχολείο, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Τότε ο Πάνος είπε στην Άννα να τον περιμένει εκεί. Ο ίδιος πήγε γρήγορα σε όλες τις αίθουσες και μάζεψε τις κουρτίνες. Τις έδεσε και έφτιαξε ένα σκοινί. Πέταξε το σκοινί έξω από το παράθυρο και δίνοντας το σκόρδο στην Άννα της ζήτησε να κατέβει. Κατεβαίνοντας ένα φάντασμα έκοψε το σκοινί και η Άννα έπεσε κάτω.

Μεμιάς η κατάρα λύθηκε και ο χρόνος άρχισε να πηγαίνει πίσω και πίσω. Τότε όλα έγιναν όπως στην αρχή. Οι μόνοι που θυμούνται τι συνέβη είναι ο Πάνος και η Άννα, μα ποτέ δεν το ανέφεραν.

Γιάννης Ξούλος

Ο Νίκος ο Θεοδοσόπουλος έδωσε ένα διαφορετικό τέλος

Όταν η Άννα και ο Πάνος άνοιξαν την πόρτα, άκουσαν μια φωνή. Ήταν **η φωνή του αδικημένου μαθητή** που είχε το πνεύμα του για πάντα παγιδευτεί σ' αυτήν την αίθουσα. **Τους μιλούσε...**

Τα δυο παιδιά τρομοκρατημένα **προσπάθησαν** να ανοίξουν την πόρτα και **να φύγουν**. Δυστυχώς η πόρτα δεν άνοιγε.

Η Άννα και ο Πάνος **δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν**. Έμειναν για πάντα κλειδωμένα στη στοιχειωμένη αίθουσα και **έγιναν και αυτά πνεύματα** όπου κανείς δεν μπόρεσε να απελευθερώσει. Μόνο κάτι **παράξενοι ήχοι** ακούγονταν κάποιες φορές που τρόμαζαν μικρούς και μεγάλους.

Νίκος Θεοδοσόπουλος